

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **Z. K.**, bytem, zastoupen JUDr. Karlem Holubem, advokátem, se sídlem Nerudova 3, 674 01 Třebíč, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina, Oddělení ostatních správních činností**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.5.2014, č.j. KUJI 30778/2014, sp.zn. OOSČ 639/2013 OOSC/218/AS/5,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že rozhodnutím Městského úřadu Třebíč, odboru správních činností, oddělení správního a přestupkového ze dne 19.7.2013, č.j. OSČ-PŘ-216/2013-5/Tu, byl uznán vinným tím, že dne 15.3.2013 v 9.30 hod. na ulici ve směru jízdy od obce řídil motorové vozidlo tov. zn., bez řidičského

oprávnění, čímž se měl dopustit porušení ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu a dopustit se tak přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1. zákona o silničním provozu.

Současně mu byla podle ust. § 125c odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 25.000 Kč a podle ust. § 125c odst. 5 citovaného zákona mu byl dále uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; tuto pokutu byl povinen uhradit do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Dále mu byla podle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a podle ust. § 1 odst. 1 vyhl. č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušálně stanovené výši 1.000 Kč.

Proti výše uvedenému rozhodnutí žalobce podal odvolání.

Rozhodnutím Krajského úřadu Kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností, ze dne 7.5.2014, č.j. KUJI 30778/2014, sp. zn. OOSČ 639/2013 OOSC/218/AS/5, bylo rozhodnuto, že se jeho odvolání zamítá a napadené rozhodnutí potvrzuje.

Výše uvedené rozhodnutí žalovaného napadá žalobce v celém jeho rozsahu.

Výše uvedenými rozhodnutími správních orgánů byl krácen jako účastník na těchto svých procesních právech:

- 1) Na dodržování zásady legality ve správním řízení podle ust. § 2 odst. 1 správního řádu.
- 2) Na dodržování zásady, že správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, podle ust. § 3 správního řádu.
- 3) Na dodržování zásady, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci, a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy podle ust. § 51 odst. 1 správního řádu.
- 4) Na dodržování zásady, že správní orgán vždy provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, podle § 52 správního řádu.

Rozhodnutím žalovaného dále došlo k porušení těchto právních předpisů:

1) Ust. § 12 odst. 2 a ust. § 20 odst. 1 a 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.

2) Ust. § 159a odst. 1 a ust. § 174 odst. 2 písm. e) trestního řádu.

3) Ust. § 125c odst. 4 písm. a) a odst. 5 zákona o silničním provozu.

Tvrdí, že důsledkem skutečnosti, že byl krácen na svých právech, je takové závažné porušení právních předpisů, které má za následek nezákonnost rozhodnutí žalovaného.

Podle ust. § 2 odst. 1 správního řádu správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. Tuto zásadu legality však správní orgán porušil tím, že neprovedl důkazy, které uvedl ve svém odvolání ze 14.8.2013 i v návrhu na provedení důkazů v průběhu řízení, a to zejména tím, že rozhodoval v rozporu s ust. § 12 odst. 2 a ust. § 20 odst. 1 a 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, ust. § 174 odst. 2 písm. e) trestního řádu a ust. § 125c odst. 4 písm. a) a odst. 5 zákona o silničním provozu.

Podle ust. § 3 správního řádu postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle ust. § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci, a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Podle ust. § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. V důsledku skutečnosti, že se správní orgán svým postupem vůbec nezabýval důkazy, které navrhl žalobce provést, porušil výše uvedená ustanovení správního řádu.

Podle ust. § 12 odst. 2 zákona o přestupcích za více přestupků téhož pachatele projednávaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji postižitelný. Z rozhodnutí Městského úřadu Vimperk, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 4.3.2013, č.j. OD 25115/12-ČER 50/20 13, a z rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 20.11.2013, č.j. KUJCK 64576/2013/ODSH/OI, sp. zn. ODSH 64576/2013/paol/SO, vyplývá, že za obdobný přestupek ze dne 26.11.2012 mu byla uložena pokuta ve výši 28.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Z rozhodnutí Městského úřadu Hodonín, odboru dopravy a přestupků, oddělení přestupků, ze dne 30.5.2013, sp.zn. 8740/2013/ODaP/OP/Šk, č.j. 130598-3/ODaP/OP/Šk, a z rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 11.3.2014, sp.zn. S-JMK 73986/2013/OD/Ib, č.j. JMK 73986/2013, je zřejmé, že za obdobný přestupek ze dne 28.7.2012 byla žalobci uložena pokuta ve výši 25.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců.

Pro úplnost dodal, že dvou přestupků ze dne 28.7.2012 a 26.11.2012 se dopustil v důsledku svého omylu spočívajícího v tom, že se domníval, že stále trvá odkladný účinek žaloby dle usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 21.6.2010, č.j. 29A 45/2010-20, ačkoliv v té době již tento účinek neexistoval.

Z rozsudků Vrchního soudu v Praze ze dne 29.12.1997, č.j. 6A 226/95-22, Nejvyššího správního soudu ze dne 22.9.2005, č.j. 6As 57/2004-54 a Nejvyššího správního soudu ze dne 18.6.2009, č.j. 1As 28/2009-62, vyplývá, že při vícečinném souběhu přestupků se musí analogicky používat absorpční zásada uvedená v ust. § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, a to včetně analogického použití o ukládání úhrnného a souhrnného trestu ve smyslu ust. § 43 a násl. trestního zákoníku. Žalovaný se však těmito zásadami neřídil. Jeho pochybení se projevilo zejména v tom, že podle ust. § 125c odst 4 písm. a) silničního zákona lze za přestupek uložit pokutu od 25.000 Kč do 50.000 Kč. Rozhodnutím Městského úřadu Vimperk, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 4.3.2013, č.j. OD 25115/12-ČER 50/2013, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru dopravy

a silničního hospodářství, ze dne 20.11.2013, č.j. KUJCK 64576/2013/ODSH/OI, sp.zn. ODSH 64576/2013/paol/SO, mu byla uložena pokuta 28.000 Kč a zákaz činnosti na dobu 12 měsíců. Rozhodnutím Městského úřadu Hodonín, odboru dopravy a přestupků, oddělení přestupků, ze dne 30.5.2013, č.j. 130598-3/ODaP/OP/Šk, sp.zn. 8740/2013/ODaP/OP/Šk, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 11.3.2014, č.j. JMK 73986/2013, sp.zn S-JMK 73986/2013/OD/Ib, mu byla uložena pokuta 25.000 Kč a zákaz činnosti na dobu 12 měsíců. Rozhodnutím Městského úřadu Třebíč, odboru správních činností, oddělení správního a přestupkového, ze dne 19.7.2013, č.j. OSČ-PŘ-216/2013-5/Tu, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností, ze dne 7.5.2014, č.j. KUJI 30778/2014, sp.zn. OOSČ 639/2013 OOSC/218/AS/5, mu byla uložena pokuta 25.000 Kč a zákaz činnosti na dobu 12 měsíců.

Za sbíhající se přestupky (ve vícečinném souběhu) mu tedy byla uložena pokuta v celkové výši 78.000 Kč a zákaz činnosti na 3 roky, což překračuje nejvyšší zákonné sankce. Podle ust. § 125c odst. 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, lze za přestupek uložit pokutu maximálně do částky 50.000 Kč. Podle ust. § 125c odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, lze za přestupek uložit zákaz činnosti maximálně na dobu 2 let.

Podle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Přestupku se žalobce dopustil dne 15.3.2013. Z toho je zřejmé, že do dne vydání napadeného rozhodnutí již uplynulo celkem 419 dnů prekluzivní lhůty, což je doba podstatně delší 1 roku. Žalovaný namísto toho, aby podle ust. § 90 odst. 4 správního řádu řízení zastavil, nezákonně vydal napadené rozhodnutí.

Z výše uvedených skutečností vyplývá, že se žalovaný správní orgán i správní orgán I. stupně dopustili flagrantního porušení správního řádu, zákona o přestupcích, zákona o silničním provozu i trestního řádu.

Navrhoval proto, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 7.5.2014, jakož i rozhodnutí MěÚ Třebíč ze dne 19.7.2013 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a dále, aby soud zavázal žalovaného zaplatit žalobci vzniklé mu náklady soudního řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že setrvává na žalobou napadeném rozhodnutí a trvá na svém právním názoru, že absorpční zásada ukládání sankce dle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích může být uplatňována pouze v případě, kdy společné řízení o více přestupcích téhož pachatele **vede týž správní orgán I. stupně**, a nikoli tedy v případech, kdy vedou nezávisle na sobě řízení o přestupcích žalobce rozdílné správní orgány I. stupně v rámci celé České republiky. Žalobce se nedůvodně domáhá, aby v předmětném řízení o přestupku byla tato absorpční zásada aplikována nepřiměřeně extenzivně tím, že správní orgán I. stupně bude při ukládání sankce zohledňovat nepravomocně uložené sankce rozhodnutími jiných správních orgánů I. stupně. Takový extenzivní výklad při uplatnění analogie legis (ust. § 43 a násl. trestního zákoníku) nemá zákonnou oporu, protože analogie legis dle současné judikatury může být použita pouze tam, kde absentuje zákonná úprava určitého institutu, a jen velmi omezeném rozsahu.

Odkaz žalobce na dřívější rozsudky Nejvyššího správního soudu je nepřipadný, protože tyto rozsudky řešily zcela odlišné případy, kdy jeden a tentýž správní orgán I. stupně nevedl v řízení o přestupcích jednoho pachatele společné řízení dle § 57 odst. 1 zákona o přestupcích, a ani neaplikoval absorpční zásadu ukládání sankce dle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích. Závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v namítaných rozsudcích dopadají na případě, zásadně odlišné, kdy přestupky jednoho pachatele projednávaly tytéž správní orgány, což není případ přestupku žalobce, a proto závěry rozsudku NSS nejsou aplikovatelné na dané řízení.

Žalovaný nepochybil, když napadené rozhodnutí vydal dne 7.5.2014, protože s ohledem na trestní řízení, které bylo o témže skutku vedeno, je nutné aplikovat na běh lhůty pro projednání trestního řízení, které bylo o témže skutku vedeno, je nutné aplikovat na běh lhůty pro projednání přestupku § 20 odst. 2 zákona o přestupcích. Ze spisového materiálu je průkazné, že Policií ČR byly dne 18.3.2013 zahájeny úkony trestního řízení ve věci přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykazání dle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a dne 23.5.2013 bylo opatření Okresního státního zastupitelství v Třebíči, č.j. ZK 119/2013-6 o odevzdání věci doručeno správnímu orgánu I. stupně. Doba ode dne 18.3.2013 do dne 23.5.2013 se tedy v souladu s § 20 odst. 2 zákona o přestupcích do běhu lhůty dle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nezapočítává. K zániku odpovědnosti za přestupek nedošlo a tato námitka žalobce je zcela nedůvodná.

Žalovaný je přesvědčen, že žaloba není důvodná a navrhuje, aby byla zamítnuta.

Krajský soud v Brně zjistil z připojených správních spisů, že 19.7.2013 vydal Městský úřad Třebíč, odbor správních činností, oddělení správních přestupků, rozhodnutí, kdy rozhodl tak, že obviněný Z. K. je vinen z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) – bod 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že dne 15.3.2013 v 09:30 hod. na ulici ve směru jízdy od obce Pocoucov řídil motorové vozidlo tov. zn. bez řidičského oprávnění. Tímto jednáním porušil ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu a za to se mu podle ust. § 11 odst. 1 písm. b), § 11 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích a § 125c odst. 4 písm. a), § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu ukládá pokuta ve výši 25.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Dále byl zavázán k náhradě nákladů přestupkového řízení v paušální částce 1.000 Kč.

Ve správním spise je založeno rozhodnutí vydané Městským úřadem Hodonín, odbor dopravy a přestupků, oddělení přestupků, ze dne 30.5.2013, č.j. 130598-3/ODaP/OP/Šk, kdy tento orgán vydal rozhodnutí, v němž rozhodl tak, že Z. K. je vinen, že dne 28.7.2012 v obci u fa řídil osobní vozidlo, ačkoliv dne 4.11.2011 pozbyl řidičské oprávnění po dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů. Řidičské oprávnění obviněný pozbyl na základě rozsudku Krajského soudu v Brně, č.j. 29A 45/2010-32 ze dne 19.10.2011, kterým byla žaloba proti rozhodnutí KÚ Vysočina o zamítnutí podaných námitek o dosažení 12 bodů zamítnuta, a které nabylo právní moci dne 4.11.2011.

Porušením ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích spáchal přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod – 1. zákona o silničním provozu a dle ust. § 125c odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu se mu ukládá pokuta ve výši 25.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Dále byl zavázán k náhradě přestupkového řízení v paušální výši v částce 1.000 Kč.

Ve správním spise se pak dále nachází rozhodnutí vydané Městským úřadem Vimperk, odbor dopravy a silničního hospodářství ze dne 4.3.2013, kdy tento orgán vydal rozhodnutí, kterým byl Z. K. uznán vinným z přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích uvedených v § 125c odst. 1 písm. a) bodu 1. a § 125c odst. 1 písm. a) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., kterých se dopustil tím, že dne 26.11.2012 v 17:00 hod. řídil po silnici II. tř. č. jízdní soupravu složenou z motorového vozidla, s připojeným přívěsem, na kterém v rozporu s jiným právním předpisem nebyla umístěna registrační značka. Dále bylo zjištěno, že užitý přívěs byl vlastní výroby a bez schválené technické způsobilosti pro provoz na pozemních komunikacích. Dále byl přívěs užit na frekventované komunikaci II. tř. za snížené viditelnosti – tmy, ačkoliv neměl předepsané osvětlení (zadní obrysová brzdová a směrová světla) a nebyl osvětlen ani jiným způsobem (přenosné osvětlení) a nebyly na něm umístěny trojúhelníkové odrazky, čímž byla zcela znemožněna jeho včasná viditelnost pro ostatní účastníky silničního provozu. Dále připojený přívěs zakrýval zadní osvětlení s ukazateli směru u tažného vozidla u Z uvedených důvodů byl přívěs shledán jako vozidlo technicky nezpůsobilý k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že zapojením do jízdní soupravy a užitím na pozemní komunikaci za tmy bezprostředně ohrožoval ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. Svým jednáním jmenovaný porušil ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. v návaznosti na zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, v návaznosti na vyhl. č. 243/2001 Sb. o registraci vozidel, ve znění pozdějších předpisů a v návaznosti na vyhl. č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.

Dále byl Z. K. uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích uvedených v ust. § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., kterého se dopustil tím, že dne 26.11.2012 v 17:00 hod. řídil po silnici II. třídy č. ..., jízdní soupravu složenou z motorového vozidla s připojeným technicky nevyhovujícím přívěsem bez registrační značky, v rozporu s ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., ačkoliv nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění B nebo B + E podle ust. § 81 zákona č. 361/2000 Sb. Tato skutečnost byla zjištěna a prokázána výpisem z evidenční karty řidiče a kopiemi rozhodnutí o námitkách správního orgánu Městského úřadu Velké Meziříčí a odvolacího orgánu Krajského úřadu v Jihlavě a kopií rozsudku Krajského soudu v Brně, na základě kterých měl obviněný v době řízení jízdní soupravy platnou blokaci všech skupin řidičských oprávnění z důvodu dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení, a to ode dne 4.11.2011. Po uplynutí zákonem stanovené lhůty si obviněný řidič nepožádal o vrácení řidičských oprávnění, které je v tomto případě podmíněno úspěšným přezkoušením

z odborné způsobilosti a doložením kladného posudku o zdravotní způsobilosti včetně dopravně psychologického vyšetření.

Svým jednáním porušil ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb.

Právní orgán přestupky projednal v souladu s ust. § 57 zákona o přestupcích při společném řízení. Při posuzování přestupků a při určení druhu sankce a jejich výměry postupoval správní orgán v souladu s § 12 zákona o přestupcích.

Za spáchané přestupky se Z. K. ukládá

podle § 125c odst. 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. pokuta ve výši 28.000 Kč a podle § 125c odst. 5 uvedeného zákona zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v délce 1 roku ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Dále byl zavázán k náhradě nákladů přestupkového řízení v paušální výši 1.000 Kč.

Součástí správního spisu je i trestní spis č. KRPJ-25885/TČ-2013-161006-VES, z něhož bylo zjištěno, že 18.3.2013 PČR, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, Územní odbor Třebíč, dopravní inspektorát zahájil vůči Z. K. úkony trestního řízení pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí dle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku tím, že dne 15.3.2013 bylo hlídkou DI Třebíč na ulici před domem č. zastaveno a kontrolováno osobní vozidlo tov. zn. řízené řidičem Z. K. jedoucím ve směru jízdy od obce ..., kdy ve vozidle byl řidič sám. Řidič byl zastaven z důvodu, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Při kontrole řidič předložil hlídce ŘP a doklady k vozidlu. Provedenou lustrací bylo zjištěno, že řidič K. je v IS PČR ode dne 4.11.2011 vedený jako „neřidič“ s platnou blokadou ŘO, kterou pozbyl z důvodu dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Provedeným šetřením, zejména výpisem z evidenční karty řidiče bylo zjištěno, že jmenovaný má ode dne 4.11.2011 vedenou blokadu svého řidičského oprávnění k řidičskému průkazu č., a to z důvodu dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Blokace řidičského oprávnění vypršela 4.12.2012. Od té doby si nepožádal o vrácení řidičského oprávnění, tudíž naplňuje znaky tohoto přečinu spočívající ve výkonu činnosti, pro kterou pozbyl oprávnění, neboť trest spočívající v zákazu řízení motorových vozidel již vykonal, ale ještě neprokázal zákonem stanovenou odbornou a zdravotní způsobilost k vrácení řidičského oprávnění ve smyslu § 123d odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. Dne 24.1.2013 byla dána výzva k odevzdání řidičského oprávnění, kterou dne 25.1.2013 převzal a řidičský průkaz do zadržení ŘP neodevzdal.

Ve správním spise se pak nachází kopie rozsudku Krajského soudu v Brně, č.j. 29A 45/2010-32, který nabyt právní moci 4.11.2011, na něj je poukazováno ve správním řízení, kdy bylo rozhodnuto tak, že žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, Odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 30.4.2010, č.j. KUJI 33527/2010, sp.zn. ODSH 482/2010/BA se zamítá, kdy pokud jde o citované rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina z 30.4.2010, tímto rozhodnutím uvedený orgán zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 9.3.2010, č.j. DOP/6880/2010-mikli, ve věci záznamu o počtu řidičem dosažených bodů v bodovém hodnocení. Z odůvodnění vyplývá, že žalobce ve dnech 21.2.2007, 17.9.2007,

14.7.2008, 16.10.2008, 3.4.2009, 29.11.2009 a 4.2.2010 se dopustil celkem sedmi přestupků, za které mu bylo zaznamenáno celkem 12 bodů a byla vždy uložena bloková pokuta.

Ve spise se pak nachází výzva Městského úřadu Velké Meziříčí, odbor dopravy a silničního hospodářství, k odevzdání řidičského průkazu, adresovaná žalobci, který tuto převzal osobně 25.1.2013.

Ze správního spisu pak vyplývá, že Okresní státní zastupitelství v Třebíči pod č. ZK 119/2013-6 vydalo opatření, kdy rozhodlo tak, že trestní věc, v níž je konáno zkrácené přípravné řízení proti Z. K. pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku se **odevzdává**, odboru správních činností Městského úřadu v Třebíči k projednání přestupku. Toto opatření obdržel Městský úřad Třebíč, jak vyplývá z podacího razítka, dne 23.5.2013.

Dále pak bylo zjištěno ze správního spisu, že rozhodnutí žalovaného, které je předmětem tohoto soudního přezkumu, kdy bylo rozhodnuto tak, že dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu se podané odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí vydanému MěÚ Třebíč zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje, nabylo právní moci dne 12.5.2014.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud v Brně na tomto místě uvádí, že ve věci stejného přestupku, kdy žalobce řídil bez řidičského oprávnění, Krajský soud v Brně již rozhodoval ve věci vedené pod sp.zn. 41A 39/2014 a rozhodl 3.6.2015 tak, že žalobu žalobce zamítl. V řízení vedeném pod sp.zn. 41A 39/2014 se tedy žalobce dopustil naprosto stejného přestupku a jeho námitky byly naprosto totožné, jako v nyní projednávané věci, včetně toho, že dle žalobce nebylo správními orgány rozhodnuto ve lhůtě stanovené v ust. § 20 zákona č. 200/1990 Sb.

Soud tedy uvádí, že ve věci vedené pod sp.zn. 41A 39/2014 se jednalo o naprosto totožnou skutkovou situaci, pouze s tím, že přestupek se stal v jiném místě a byl projednáván jiným správním orgánem, ať již I. či II. stupně.

Podle § 57 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jestliže pachatel se dopustil více přestupků, který je příslušný projednávat též orgán, projednávají se tyto přestupky ve společném řízení.

Podle § 57 odst. 3 tohoto zákona, jestliže se pachatel dopustil více přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle zákona o silničním

provozu a je-li k jejich projednání příslušný též orgán, projednávají se ve společném řízení přestupky spáchané nejvýše v období tří měsíců od spáchání prvního z nich.

Podle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích za více přestupků téhož pachatele projednávaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahující se na přestupek nejprísněji postižitelný. Zákaz činnosti nebo zákaz pobytu lze uložit, jestliže jej lze uložit za některý z těchto přestupků.

Námítka žalobce tedy byla taková, že přestupky žalobce projednávané Městským úřadem Vimperk, Městským úřadem Hodonín i Městským úřadem Třebíč měly být dle § 57 zákona o přestupcích projednávány ve společném řízení, a že měla být uložena dle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný.

Krajský soud v Brně cituje z rozsudku č.j. 41A 39/2014-33, kde soud k této žalobní námitce uvedl, že není důvodná. Uvedl, že tvrzení žalobce stejně jako správní orgány soud nepokládá za správné, neboť na daný případ nelze vztáhnout ust. § 57 zákona o přestupcích, týkající se společného řízení, neboť je sice pravdou, že žalobce se dopustil vícero přestupků, tyto však nebyl příslušný projednávat stejný správní orgán, když v jednom případě správní přestupek projednával v I. stupni Městský úřad Vimperk a v odvolacím řízení Krajský úřad Jihočeského kraje a přestupek, který je předmětem tohoto soudního přezkumu, správně projednával Městský úřad Hodonín v I. stupni a v odvolacím řízení Krajský úřad Jihomoravského kraje (podle místa spáchání přestupku, § 55 zákona č. 200/1990 Sb.).

Soud uzavírá, že tedy i námitku vznesenou v žalobě žalobce vedené v nyní projednávané věci pod sp.zn. 41A 54/2014 pokládá za námitku nedůvodnou, neboť stejné přestupky, kterých se žalobce dopustil, byly podle místa spáchání přestupku projednávány různými správními orgány I. stupně, a proto nelze v daném případě použít ust. § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, na něž žalobce odkazuje.

Pokud pak jde o druhou námitku týkající se § 20 zákona o přestupcích, tedy zániku odpovědnosti za přestupek, dle odst. 1 přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok.

Podle odst. 2 § 20 uvedeného zákona do běhu lhůty podle odst. 1 se nezapočítává doba, pro kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu, tj. podle zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů.

Ani s touto námitkou žalobce se soud, stejně jako správní orgány, neztotožnil.

Soud na tomto místě cituje, stejně jako v rozsudku č.j. 41A 39/2014-33 z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5As 66/2009-56, kde se řešila v podstatě stejná situace:

„Nad rámec shora uvedeného považuje Nejvyšší správní soud za vhodné vyjádřit se také ke skutečnostem namítaným stěžovatelem k běhu roční prekluzivní lhůty k projednání přestupku. Nejvyšší správní soud přitom dospěl k závěru, že i kdyby nebyl napadený rozsudek

krajského soudu zatížen vadou nepřezkoumatelnosti, byly by zde dány důvody pro jeho zrušení z důvodu nesprávného posouzení otázky k běhu lhůty podle § 20 zákona o přestupcích.

Jako zcela nesprávnou je totiž nutno hodnotit úvahu krajského soudu, že v případě prekluzivní roční lhůty k projednání přestupku nepřichází v úvahu její přerušení nebo stavění. Podle § 20 odst. 2 zákona o přestupcích se do běhu roční prekluzivní lhůty pro projednání přestupku nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu, kterým je zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“). Podle § 12 odst. 10 trestního řádu se trestním řízením rozumí řízení podle tohoto zákona. Součástí trestního řízení je také přípravné řízení, které je první fází trestního řízení, které předchází podání obžaloby. Podle citovaného ustanovení trestního řádu se přípravným řízením rozumí „úsek řízení podle tohoto zákona o sepsání záznamu o zahájení úkonů trestního řízení nebo provedení neodkladných a neopakovatelných úkonů, které mu bezprostředně předcházejí, a nebyly-li tyto úkony provedeny, od zahájení trestního stíhání podle podání obžaloby, postoupení věci jinému orgánu nebo zastavení trestního stíhání, anebo do rozhodnutí či vzniku jiné skutečnosti, jež mají účinky zastavení trestního stíhání před podáním obžaloby, zahrnující objasňování a prověřování skutečností nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin a vyšetřování“. Citované ustanovení trestního řádu tedy zcela jasně stanoví, že zahájením trestního řízení se rozumí okamžik sepsání záznamu o zahájení úkonů v trestním řízení, pokud byly takové úkony v trestním řízení prováděny. Pokud jde o určení okamžiku ukončení trestního řízení, dovodila již judikatura Nejvyššího správního soudu, že se pro účely počítání běhu lhůty podle § 20 zákona o přestupcích považuje za okamžik určující konec trestního řízení den, kdy se správní orgán dozvěděl o odevzdání věci, tedy den, kdy mu bylo opatření policejního orgánu podle § 125a odst. 1 písm. a) trestního řádu o odevzdání věci k projednání jako přestupku doručeno. Dnem následujícím po tomto dni běh lhůty podle § 20 zákona o přestupcích pokračuje (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.7.2007, č.j. 1As 17/2007-73, dostupný na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že v posuzované věci byl Policií České republiky, Okresním ředitelem Havlíčkův Brod, Obvodním oddělením Chotěboř sepsán dne 31.5.2007 záznam o zahájení úkonů v trestním řízení, č.j. ORHB-804/TČ-13-2007, kterým bylo žalobci zahájeno trestní řízení pro podezření ze spáchání trestného činu ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 tehdy platného zákona č. 140/1960 Sb., trestní zákon, ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 trestního zákona. Z uvedeného záznamu dále plyne, že trestní řízení bylo zahájeno pro tentýž skutek, pro který byl žalobce později shledán vinným přestupkem podle § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích. Po prošetření věci dospěl policejní orgán k závěru, že v jednání žalobce nelze spatřovat podezření ze spáchání trestného činu, a tak podle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu odevzdal věc městskému úřadu k projednání přestupku.

Nejvyšší správní soud dospěl na základě těchto skutečností k závěru, že podle § 20 odst. 2 zákona o přestupcích v posuzované věci prekluzivní lhůta k projednání přestupku neběžela, neboť v době od 31.5.2007, kdy byl sepsán shora uvedený záznam o zahájení úkonů v trestním řízení, do 17.7.2007, kdy bylo městskému úřadu doručeno opatření, kterým mu byla věc odevzdána k projednání přestupku. Celkem tedy prekluzivní lhůta k projednání přestupku neběžela po dobu 48 dnů. Lhůta k projednání přestupku měla původně uplynout dne

24.5.2008, v důsledku stavění však uplynula až o 48 dnů později, tj. dne 11.7.2008. Rozhodnutí stěžovatele a spolu s ním i rozhodnutí správního orgánu I. stupně přitom nabylo právní moci dne 9.7.2008.

Lze tak dát za pravdu stěžovateli, jenž v kasační stížnosti namítal, že k projednání přestupku došlo ještě před uplynutím roční prekluzivní lhůty k projednání přestupku.

Soud již uvedl, že v tomto konkrétním případě, k zahájení trestního řízení došlo 18.3.2013 a věc byla odevzdána státním zastupitelstvím správnímu orgánu, tj. Městskému úřadu Třebíč 23.5.2013, takže lhůta se stavěla po dobu 66 dnů.

Přestupkového jednání se žalobce dopustil 15.3.2013, takže konec lhůty, ve které mohl být přestupek pravomocně projednán je den 15.3.2014.

Je sice pravdou, že rozhodnutí žalovaného a tím i rozhodnutí správního orgánu I. stupně nabylo právní moci až 12.5.2014.

Vzhledem k tomu, že došlo s ohledem na trestní řízení ke stavění lhůty po dobu 66 dnů, bylo možno přestupek projednat, aby nebyl prekludován, do 21.5.2014, do kdy musel přestupek nabyt i právní moci. Vzhledem k tomu, že nabyl právní moci dne 12.5.2014, bylo prokázáno, že ve lhůtě stanovené v § 20 zákona o přestupcích bylo správními orgány rozhodnuto, a to pravomocně, takže ani tato námitka žalobce důvodná není.

Soud tedy uzavírá, že ani jedna z námitek žalobce důvodná není, a proto soud žalobu dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Krajský soud v Brně pouze jako poznámku uvádí, že ve věci vedené pod sp.zn. 41A 39/2014, tento rozsudek nabyl právní moci dne 29.6.2015 a ze strany žalobce proti tomuto rozsudku nebyla kasační stížnost podána, takže s vysloveným právním názorem se žalobce zřejmě ztotožnil.

Pokud jde pak o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, žádné náklady řízení kromě běžné úřední činnosti mu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. srpna 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně